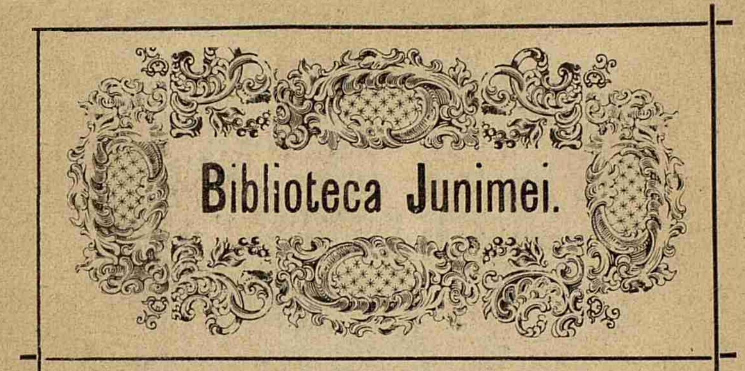

Nr. 2.

Juniĭ corupţi şi Viéţa şi scrierile luĭ
Mihail Eminescu.

Editura
Librărieĭ şi Tipografieĭ ADOLF ALBRECHT
Braşov.

Broşură simpla 2 cr.

Junii corupti.

(poesie de Eminescu).

La voĭ cobor acuma, voĭ suflete-amăgite,
Şi ca să vă ard fiĕrea, o spirite-ameţite,
Blăstămul îl invoc;
Blăstămul misantropic cu vênătă lŭĭ ghĭară,
Ca sĕ vă scriŭ pe frunte, ca viĭa ce se'nfiară
Cu fierul ars în foc.

De şi sciu c'a mea lyră de-a surda o să bată
In preajma minţeĭ vóstre de patemĭ îmbătătă,
De-al patemilor dor;
In preajma minţeĭ vóstre ucise de orgie
Şi putrede de spazmurĭ şi arse de beţie
Şi sacă de amor.

O, fiarbă-vă mîniea în vinele stocite,
In ochiĭ stinşĭ, de mórte, pe frunţĭ învineţite
De singe putrezit;
Că'n vecĭ nu sĕ va teme Profetul vre-o-dată
De braţele slăbite, puterea leşinată
A junelui cănit.

Ce am de-alege óre în saca-vă fiĭnţă,
Ce foc făr'a sĕ stinge, ce drept fără să minţă
O, ómenĭ morţi de viĭ!
Să vă admir curajul in vinure vărsate,
In sticle sfărâmate, huriĭ neruşinate
Ce chinĭe'n orgiĭ?

Vĕ văd lungiţĭ pe patul juneţeĭ ce-aţi spurcat'o,
Suflînd din gură bóla vieţeĭ ce-aţi urmat'o,
Şi arşĭ până'n rărunchĭ;
Saŭ bestiĭlor, carĭ pe a-zi îl tin fiară,
Cum lingusiţi priviria cea stérpă şi amară,
Cum cădeţĭ în genunchĭ!

Sculaţi-vă, căcĭ aniĭ trecŭtuluĭ se' nşiră,
In şirurĭ triumfale stindardul îlŭ resfiră,
Căcĭ Roma a'nviat;
Din nou prin gloriĭ calcă cu faţa înzeită.
Cu faclele nestinse, puterea-ĭ împiĕtrită,
Poporul împăratŭ.

Sculaţi-vă! . . . căcĭ tromba de mórte purtătóre
Cu glasul ĭeĭ lugubru răcneste la popóre,
Ca leulŭ spăriat.
Totŭ ce respiră-ĭ liber, a tuturor ĭe lumea,
Dreptatea, libertatea nu sunt numaĭ în nume
Cĭ-aevea s'aŭ sĕrbat.

Inchinaţi-vă spada la danţul cel de mórte,
Acĭ vă pórte vêntul cum stie să vă pórte
A ţupăĭ in joc!
Acĭ vă duceţĭ valurĭ în miĭ batalióne,
Cum în pădurĭ aprinse mânat în uragane
Deluviul de foc.

Vedeţi cum urna crapă, cenuşia reînvie,
Cum murmură trecutul cu glas de bătălie
Poporuluĭ roman;
Cum umbrele se'mbracă în zale ferecate
Şĭ fruntile cărunte le'naltă de departe
Un Caesar, un Traĭan.

Căcĭ putredele tronurĭ în marea de urgie,
Sĕ sfarmă de o dată cu lanţul de sclăvĭe
Şĭ sceptrele de fier;
In două părţĭ infernul portalele-şĭ deschĭde,
Spre-a încapea cu miea resufletele hîde
Tiranilor ce pier!

Inzadar rĕsună vocea-mĭ de eco repeţită,
Vĕ zguduĭe arama urechiea amorţită
Şĭ simţul lesinatŭ;
Virtutea despletită şĭ patrieă-ne zeĭe
Nu potŭ că să aprinză o singură scînteĭe
In suflet îngheţat.

Şi singur stau şi caut ca ulĭul care cată
In inima junimeĭ, de viata-ĭ dezbrăcată,
Un stîrv spre-a-l sfăşia.
Ca pasĕrea de zboru-ĭ din cerŭri dezmeţită
Ca muntele ce'n fruntea-ĭ de nourĭ încreţită,
Unŭ trăsnet ar purta.

Dar cel puţinŭ nu spuneţĭ. că aveţĭ simţĭminte,
Că'n vecĭ nu sĕ îmbracă în veştede veşminte
Misteriul cel sfînt,
Căcĭ vorba voastră sună ca plîns la cununie,
Ca cobea ce îngînă un cînt de veselie,
Ca rîsul la mormînt.

2. De ce nu vii.?

(Eminescu).

Veḑĭ rêndunelele sĕ duc,
Sĕ scutur' frunḑele de nuc,
S'aşează bruma peste viĭ —
Dece nu-mĭ miĭ, de ce nu-nu viĭ?

O! vino ear în al meu braţ
Să te privescŭ ear cu nesaţ,
Sĕ razim dulce capul meu
De sinul tĕu, de sinul tĕu!

Ţi-aducĭ aminte cum pe-atuncĭ,
Cănd ne primblăm prin văĭ şi luncĭ,
Te ridicam de subsuori
De-atâtea orĭ, de-atâtea ori?

In lumea asta sunt femeĭ
Cu ochĭ ce isvoresc scânteĭ . . . .
Dar, or cât ele sunt de sus,
Ca tine nu-s, ca tine nu-s:

Căcĭ tu inseninezĭ mereu
Viaţa sufletuluĭ meu,
Maĭ mândră decât or-ce stea
Iubita mea, iubita mea!

Târzie toamnă e acum,
Sĕ scutur frunzele pe drum
Şi lanurile sunt pustiĭ . . . .
De ce nu-mĭ viĭ, de ce nu-mĭ viĭ?

3. Viéţa şi scrierile lui Eminescu.

Mihail Eminescu s'a născut în Botoşanĭ la anul 1849. După ce a terminat studiele primare în Botoşanĭ, a trecut în Cernăuţĭ unde a făcut clasele gimnasiale şi apoi la Blasĭu, unde a terminat studiele claselor superióre după aceia sĕ băgă de sufler la trupa teatrală aluĭ Pascalĭ La 1870 re'ntors la casa părintéscă pe care o abandonase, fu trămis la Viena, la facultatea de litere. Fiind după 2 anĭ morbos întrerupse studiul re'nsănătosindu-se îl trămise socĭetatea din Iasĭ: „Junimea,“ la Berlin spre a studia filosofia La 1874, sĕ re'ntórse după terminarea studĭilor éră acasă şi fú numit bibliotecar la biblioteca centrală din Iaşĭ; apoĭ peste unŭ an revisor scolar peste Iaşĭ şi Văsluiŭ La anulŭ 1882 poetulŭ Eminescŭ căḑu ĭntr'unŭ morb fórte periculos.

Eminescu a început fórte de timpuriu a scrie. Incă dela 1865 a publicat vre-o două poesiĭ cu ocasiunea morţiĭ luĭ Aron Pumnul, fostul sĕu profesor de literatura română în Cernăuţi. Poesiile Venera şi Madona, Epigoniĭ, Proletar şi rege, Mortua est, etc prin frumseţea limbagiuluĭ şi prin cugetările profunde atraseră asupra-ĭ atentiunea publică şi deteră pe faţă în autorul lor pe un adevărat poet. Titu Maiorescu numĕră pe Eminescu îndată dupa Alexandri, ḑicând despre el, că are farmecul limbagiuluĭ concepţiune înaltă, iubirea şi înţelegerea arteĭ antice. Are o mulţime de poesiĭ, carĭ parte au vĕḑut lumina ḑileĭ în „Familia," parte în „Convorbiri literale". In „Epigoniĭ" satiréză cu ironie timpul présent. A maĭ scris sĭ novele: Sermanul Dionise", „Făt-Frumos din Lacrima, si traducerĭ din Schiller: „Wallensteins Tod"-„Mórtea luĭ Wallenstein", apoi din Musset şi Lenau: „Focă veştedă" etc

A murit în Bucurescĭ la anulŭ 1889 în luna luĭ August.

